

BLAGO PRIJATELJSTVA

Jedna moja prijateljica zove se Maja. Ona je kćer vrlo imućnih roditelja i uvijek sve dobije. Ne postoji ništa što ona nema. Sve može; ići u kino svaku subotu, kupovati skupu odjeću, izlaziti van... Moja druga prijateljica zove se Klara. Ona je baš sve suprotno od Maje. Njena je obitelj siromašna, ona ima samo ono najpotrebnije i jako rijetko izlazi. Unatoč svemu, nas smo tri vrlo dobre prijateljice i sve radimo zajedno. Puno pričamo, povjeravamo se jedna drugoj, idemo zajedno u školu, radimo sve što rade prijateljice.

U svemu tome postoji problem. Kadgod izlazimo iz škole svi se dogovaraju kamo će ići. Pri tome uvijek zovu i nas, no ne sve tri nego samo Maju i mene. Klaru uopće ne primjećuju, kao da je nema. Zbog toga je njoj uvijek jako žao. Osjeća se sasvim izopćeno, izolirano, nitko se ne želi družiti s njom. Kao da je "zarazna". Ako ju netko slučajno i pozove ili ako mi želimo otići nekamo, ona bi naravno htjela ali ne može jer nema novac kojeg bi trošila na ulaznice ili nešto drugo. Zbog toga se osjeća krivo zato što onda ni mi ne idemo van, a ne želi da joj mi išta platimo. No, jedanput nakon škole dogodilo se nešto sasvim drugačije. Naravno, kao i svaki put pitali su nas idemo li s njima na sok. Na naše iznenađenje, Maja je rekla Klari i meni da se njoj više ne da ovako i da "želi živjeti". Nakon toga samo je otišla s ostalima, a nas dvije ostale smo same. Kada smo došle kući, Klara mi je svim srcem zahvalila što ja nisam otišla s Majom i ostalima. Bila je sretna što ima barem jednu pravu prijateljicu koja je uvijek s njom. I kada je lijepo i nije, kad se treba veseliti i kad treba plakati. Bilo joj je drago što ipak netko misli na nju, no istovremeno nam je objema bilo nezamislivo to što je Maja učinila.

Drugi dan pitale smo ju što se to dogodilo no nije nam odgovorila.

Od zadnjeg puta kada smo razgovarale s Majom prošlo je već skoro mjesec dana. Nakon još jednog tjedna, Maja nam je prišla u školi pod velikim odmorom i rekla da želi razgovarati. Bojala se da joj nećemo oprostiti. Nadala se da će se ipak moći osloniti na nas nakon svega. Rekla je da joj je jako žao za sve što je napravila. Rekla je da je istina da joj je proteklih mjesec dana bilo baš super. Da je svaki dan išla van, da su se zabavljali i uživali. Ali priznala nam je također da su joj nedostajale prave prijateljice. Nije imala s kim razgovarati o tome što se događalo, o općenitim temama, nije se kome mogla povjeriti. Osjećala se usamljeno. Rekla nam je da prije nije shvaćala što smo joj mi značile sve dok nas nije ostavila. Tek tada je shvatila što je imala i zbog toga joj je bilo jako žao.

Nakon svega toga ponovno smo sve bile prijateljice. Shvatile smo što znači prijateljstvo, koje su vrijednosti prijateljstva, što od njega imamo, ali i to da ga moramo dobro čuvati jer ako nemaš prave prijateljice kao što smo Maji bile mi teško je ponovno vratiti povjerenje nakon što ga jednom izgubiš.

Marija Razum, 8. razred